

Arrestnummer C 1340 / 2022
Repertoriumnummer 2022 / 847
Datum van uitspraak 11 maart 2022
Notienummer griffie 2020/NT/963 - -
Notienummer parket-generaal

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

Hof van beroep Gent

Arrest

tiende kamer
correctionele zaken

COVER 01-00002594746-0001-0019-01-01-1

Not.nr. GE.66.L3.003577/14

In de zaak van het OPENBAAR MINISTERIE

tegen

1. nr. 388 (RRN
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

2. nr. 389 (RRN)
geboren te op
wonende te
- beklaagde -

verdacht van:

als dader of mededader in de zin van artikel 66 Strafwetboek;

de eerste en de tweede

A.

om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval , vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning , hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te kadastraal gekend als afdeling
eigendom van geboren te op
wonende te

┌ PAGE 01-00002594746-0002-0019-01-01-4 ┐

bouwwerken te hebben verricht zoals bepaald bij artikel 4.2.1., 1°

a): het optrekken of plaatsen van een constructie

b): het functioneel samenbrengen van materialen waardoor een constructie ontstaat

c): het afbreken, herbouwen, verbouwen en uitbreiden van een constructie,

meer bepaald zonder vergunning:

1. een aanbouw van 5,5 m x 11 m te hebben opgericht achter de vergunde stalling,

te **op niet nader te bepalen data in de periode van 1 mei 2010 tot 1 januari 2013 (stukken 7, 31);**

2. rondom de stalling met aanbouw betonverharding te hebben aangelegd van 208,50 m² (met uitzondering van de betonverharding ten oosten van de stalling en ten zuiden van de mestopslag), tegelverharding te hebben aangelegd rondom de woning van 6,30 m² en van 13,20 m² en steenslagverharding te hebben aangelegd van 30,50 m² (stuk 32, 49),

te **op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2012 tot 1 januari 2014;**

3. een zeecontainer te hebben geplaatst (stuk 32),

te **op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2010 tot 1 januari 2011;**

4. een carport te hebben opgericht (stuk 118),

te **op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2010 tot 1 januari 2011;**

5. een volière te hebben opgericht (stuk 118),

te **op niet nader te bepalen data in de periode van 1 januari 2012 tot 1 januari 2013.**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO).

de eerste en de tweede

B.

om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als afdeling
eigendom van _____ geboren te _____ op
wonende te _____

hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1., 6° (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

meer bepaald de bestemming te hebben gewijzigd van stalling naar woonfunctie (stuk 31),

te _____ **op niet nader te bepalen datum in de periode van 1 januari 2012 tot 1 januari 2013.**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., al. 1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

de eerste en de tweede

C.

om het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder zijn bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval , vernietiging of het verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning,

op het perceel gelegen te _____ kadastraal gekend als afdeling
eigendom van _____ geboren te _____
wonende te _____

hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij 4.2.1., 5°c (het gewoonlijk gebruiken, aanleggen of inrichten van een grond voor het plaatsen van één of meer verplaatsbare inrichtingen die voor bewoning kunnen worden gebruikt zoals woonwagens, kampeerwagens, afgedankte voertuigen, tenten (buiten de gevallen zoals nader gepreciseerd in artikel 4.2.1., 5°c) te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden,

namelijk: het terrein te hebben gebruikt voor het plaatsen van een caravan (stukken 31, 32, 35, 90, 103),

te **van 1 januari 2010 tot 8 november 2016.**

Deze feiten zijn strafbaar gesteld door artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

* * * *

1.1 De rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, kamer G30DI, besliste bij vonnis van 30 juni 2020 op tegenspraak als volgt:

“STRAFRECHTELIJK

Veroordeelt _____ *voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C samen tot een **geldboete van 2.000 euro,***

┌ PAGE 01-00002594746-0005-0019-01-01-4 ─┐

vermeerderd met 50 opdecimen tot 12.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **1.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 6.000 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C samen tot een **geldboete van 3.000 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 18.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van 3 maanden.

Verleent **uitstel van tenuitvoerlegging** van dit vonnis voor **1.500 euro**, vermeerderd met 50 opdecimen tot 9.000 euro, van de opgelegde geldboete voor de duur van 3 jaar.

Veroordeelt tot betaling van de **bijdrage** tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders van 25 euro, vermeerderd met 70 opdecimen tot 200 euro.

Veroordeelt hem tot betaling van de **bijdrage** tot het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand van 20 euro.

GERECHTSKOSTEN

Veroordeelt en hoofdelijk tot de **gerechtskosten** voor het openbaar ministerie, begroot op 281,74 euro.

STEDENBOUWKUNDIG HERSTEL

Stelt vast dat de herstellordering zonder voorwerp is.

BURGERRECHTELIJK

Houdt de burgerlijke belangen ambtshalve aan."

1.2 Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 29 juli 2020 door beide beklaagden tegen "het vonnis";
- 30 juli 2020 door het openbaar ministerie tegen "het vonnis".

1.3 Er werd een verzoekschrift in de zin van artikel 204 Wetboek van Strafvordering ingediend op de griffie van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, op:

- 29 juli 2020 door de advocaat van de beklaagden _____ en _____ ;
- 30 juli 2020 door het openbaar ministerie.

1.4 Op de rechtszitting van 26 februari 2021 (inleidingszitting) van dit hof, zelfde kamer, werden bij toepassing van de artikelen 152, § 1 en 209bis, laatste lid, Wetboek van Strafvordering, conclusietermijnen vastgelegd en werd de rechtsdag bepaald op de rechtszitting van 25 juni 2021.

Op de rechtszitting van 25 juni 2021 werd de zaak op vraag van de partijen uitgesteld op de rechtszitting van 21 januari 2022.

De voor de beklaagden _____ en _____ op 12 april 2021 (telkens afzonderlijk) neergelegde conclusies zijn laattijdig, maar op de rechtszitting van 21 januari 2022 verklaarden (de advocaten van) alle partijen dat alle eventueel laattijdig meegedeelde en/of laattijdig neergelegde conclusies in het debat mogen worden gehouden.

1.5 Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 21 januari 2022 in het Nederlands:

- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____
- de beklaagde _____ in zijn middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ advocaat met kantoor te _____ ;
- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van _____ advocaat-generaal.

2.1 De onderscheiden verklaringen van hoger beroep tegen het vonnis van 30 juni 2020 gedaan op de griffie van de rechtbank die het vonnis heeft gewezen, werden tijdig en regelmatig naar de vorm gedaan.

De verzoekschriften of grievenformulieren die de grieven bevatten die tegen het vonnis worden ingebracht, werden eveneens tijdig ingediend.

2.2 In het door de advocaat van de beklaagden _____ er ingediende “grievensformulier hoger beroep”, opgesteld volgens het door de Koning vastgestelde model, wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de schuld, enkel voor _____ (reden: “onweerstaanbare dwang”). Wat de straf betreft vraagt een lichtere straf, _____ de gunst van de opschorting, minstens een straf volledig met uitstel.

Ook in het door het openbaar ministerie ten aanzien van de beide beklaagden ingediende grievenformulier wordt nauwkeurig bepaald welke grieven tegen het vonnis worden ingebracht, namelijk op strafgebied met betrekking tot de straf, die te laag zou zijn.

2.3 De hoger beroepen van respectief de beklaagden _____ en _____ en van het openbaar ministerie zijn ontvankelijk (art. 203 en 204 Wetboek van Strafvordering).

Het hof beslist in dit arrest binnen de perken van de hoger beroepen en vervolgens van de grieven zoals bedoeld in artikel 210 Wetboek van Strafvordering. In dit verband stelt het hof vast dat er geen redenen zijn om ambtshalve een grief in de zin van deze bepaling op te werpen.

De devolutieve werking als gevolg van de beperkte hoger beroepen en de grieven brengt mee dat de beslissing van de eerste rechter tot de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C, definitief is. Ook de beslissing tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen is wat deze beklaagde betreft, definitief. Tot slot behoort de beslissing over de herstellvordering evenmin tot de saisine van het hof.

3. De dagvaarding werd op 2 oktober 2018 overgeschreven op het kantoor Rechtszekerheid _____ (ref.: _____), overeenkomstig artikel 6.3.1., § 6 Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening. Met toepassing van artikel 6.6.3. Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd ze op 4 oktober 2018 ingeschreven in het vergunningenregister van de gemeente _____

De strafvordering is ontvankelijk.

4. Het hof wees er op de rechtszitting van 21 januari 2022 op dat de woorden in de telastlegging B “meer bepaald de bestemming te hebben gewijzigd van stalling naar woonfunctie” moeten worden verbeterd naar “meer bepaald de hoofdfunctie te hebben gewijzigd van land- en tuinbouw in ruime zin naar wonen”, zoals bedoeld in artikel 2, § 1, 1° en 4° Besluit Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen.

Deze verbetering laat de feiten van de oorspronkelijke telastlegging B onverlet en voegt daar geen feiten aan toe. Het is op de zo verbeterde telastlegging B dat de tegenspraak betrekking had. Telkens hierna sprake is van de telastlegging B, betreft het deze zoals hier verbeterd.

5. De eerste rechter vatte de feiten in het beroepen vonnis samen als volgt:

“4. De eerste beklagde is de zoon van de tweede beklagde en is eigenaar van het perceel sinds mei 2010. De tweede beklagde woonde in bij zijn zoon.

Het perceel ligt volgens het gewestplan () (KB 24 maart 1978) in agrarisch gebied,

5. Naar aanleiding van een onderzoek naar domiciliefraude werd door de lokale politie op 27 mei 2014 vastgesteld dat zonder stedenbouwkundige vergunning een nieuwe constructie werd opgericht aan de vergunde stalling en dat die bewoond werd door de tweede beklagde en zijn vriendin. Er stond ook een zeecontainer waarrond houten panelen werden bevestigd. Bestaande bergingen werden verbouwd en er werden verhardingen rond de stalling aangebracht. Ook een woonwagen werd geplaatst. Rond het perceel werd een houten omheining gezet.

Op 29 mei 2015 verleende het college van burgemeester en schepenen een regularisatievergunning op voorwaarde dat de houten omheiningen, een groot deel van de gepolierde betonverharding, de aanbouw, de berging/schapenstal en de berging/weidehok met afdak, de volière en de serre verwijderd worden.

6. Op 12 juli 2014 verklaarde de tweede beklagde:

‘... De woning gelegen in () te () is sinds het jaar 2010 eigendom geworden van mijn zoon () na het overlijden van mijn moeder die ervoor eigenares was. Aangezien ik toen met een collectieve schuldbemiddeling zat kon ik de woning niet aankopen en is er een regeling getroffen met mijn zoon. Hij kocht de woning op zijn naam aan en ik kon er blijven wonen. Er werd een huurovereenkomst afgesloten waarbij ik maandelijks € 300 zou betalen aan mijn zoon. Dit had Jurgen nodig om een lening te kunnen verkrijgen voor de aankoop van de woning. In werkelijkheid betaal ik hem al altijd meer, in het begin was dit € 440 per maand doch op heden is dit

nog € 360 per maand aangezien ik steeds de volledige factuur van de elektriciteit ben blijven betalen. Aanvankelijk woonde ik er alleen, reeds van in het jaar 2000, sedert 2006 is bij mij komen wonen nadat hij moeilijkheden had gekregen met zijn moeder zijnde mijn ex-vrouw. Ik had al lang een relatie met mijn huidige vriendin maar we woonden nog gescheiden. Pas in het jaar 2010 wou bij mij komen wonen maar dit pikte niet zodat we naar een oplossing moesten zoeken. Ik stelde voor dat in de bestaande woning bleef wonen en dat ik samen met achteraan op het erf kon gaan wonen.

In eerste instantie hebben wij een woonwagen geplaatst achter de bestaande stalling, dit was in het jaar 2010. Ondertussen was ik bezig met het deels verbouwen van de stalling naar woning. De verbouwingen zijn aangevat in hetzelfde jaar 2010. Tot in 2012 zijn wij in de woonwagen blijven wonen. De huidige toestand van de woning was afgewerkt in het jaar 2012, het jaar dat ik er er zijn ingetrokken. Op dat moment hebben wij de woonwagen verplaatst naar de achterzijde van de tuin.

De verbouwingen heb ik volledig zelf uitgevoerd. Ik heb dan ook geen beroep gedaan op een architect of aannemer. De bestaande stalling heb ik achteraan volledig verbouwd aan de binnenzijde en er werd ook een aanbouw bijgeplaatst van ongeveer 55 vierkante meter. In de aanbouw werd een open keuken met woonkamer ingericht, de bestaande stalling werd deels omgebouwd tot wasplaats, toilet, kleine berging, badkamer en slaapkamer. Een gedeelte van de stalling, zijnde de voorzijde en rechts vooraan werd niet verbouwd en zijn op heden garage en berguimte.

Daarnaast heb ik ook nog de volgende constructies aangebracht:

- * Verhardingen (terrassen) aan de rechterzijde van de stalling, achterzijde van de stallingen ook aan de linkerzijde van de stalling. Dit vorig jaar in het jaar 2013;
- * Een zeecontainer geplaatst die dienst doet als berging in het jaar 2010;
- * Bestaande schuthokken voor de schapen omgebouwd tot bergingen palende aan de zeecontainer. De zeecontainer werd eigenlijk tegen de bestaande schuthokken geplaatst.
- * De woonwagen werd na het beëindigen van de werken achteraan het perceel geplaatst in de tuin;
- * Plaatsen van een houten afsluiting aan de linkerzijde van het perceel reeds in 2004.

Ik heb voor de verbouwingen en de constructies geen vergunning meer aangevraagd. Ik ben wel enkele keren langs geweest bij de stedenbouwkundig ambtenaar in de jaren 2009 en 2010 om een vergunning aan te vragen voor het aanbouwen aan de bestaande stalling doch dit werd geweigerd.

Voor de container, de woonwagen en de andere verbouwingen heb ik nooit iets aangevraagd. Daar ik dit toch wilde bekomen heb ik de werken alsnog uitgevoerd zoals voorzien. Ik wist dat ik in overtreding was en ik eigenlijk een stedenbouwkundige vergunning diende aan te vragen. Ik heb wel steeds alle vergunningen aangevraagd indien nodig. Zo heb ik een vergunning bekomen in 2005 voor het plaatsen van een facadesteen rondom de vergunde woning en een veranda. Ik heb een weigering gekregen voor het plaatsen van houten tuinschermen ter vervanging van een bestaande haag in het jaar 2004.

Mijn zoon heeft er nooit een probleem van gemaakt dat ik deze werken heb uitgevoerd op zijn eigendom daar hij alleen wou wonen. Officieel heeft hij er echter nooit zijn toestemming voor gegeven. Ik heb hem steeds meegedeeld dat al wat ik deed voor mijn rekening was. Ik heb hem altijd gezegd dat ik voor alle gevolgen zou instaan mochten er later problemen van komen. Mijn intenties betreffende de overtredingen zijn de volgende:

* Ik ga een regularisatievergunning aanvragen bij de gemeente zeker voor het woongedeelte.

* Ook voor de zeecontainer en de verbouwingen errond van de omgebouwde schuthokken.

* Wat de woonwagen betreft weet ik nog niet wat ik zal doen, ik wacht af.

* Wat betreft de afsluiting denk ik dat dit ondertussen reeds niet vergunningsplichtig is.

Ik verneem van uw diensten dat de woonwagen sowieso binnen de 30 m van de vergunde woning moet staan en uit het zicht doch zoals ik heb gezegd zal ik hiermee afwachten. Als ik hem moet verplaatsen zal ik dit dan ook doen.

Ik moet wel zeggen dat sinds jullie tussenkomsten de relatie tussen mij en mijn zoon sterk achteruit is gegaan. Mijn zoon is ondertussen ingetrokken bij zijn huidige vriendin en heeft blijkbaar reeds een adreswijziging aangevraagd. Hij zou dan ook willen dat ik de illegale woonst verlaat en dat ik nu samen met mijn vriendin in de vergunde woning zou gaan wonen tijdens de vergunningsprocedure. Ik ga dit echter niet doen en zal gewoon de procedure afwachten. Ik sta trouwens ook in voor het onderhoud van zijn perceel.

Wat betreft het indienen van een dossier kan ik jullie het volgende verklaren. Ik ga mij eerst deftig informeren bij de gemeente Ik ben dan ook van plan om een architect aan te stellen om een dossier op te maken. Aangezien het nu verlofperiode is en de architect het dossier ook nog zal moeten bestuderen en opmaken vermoed ik dat ik pas binnen een drietal maanden, ten laatste tegen begin november een regularisatiedossier zal kunnen indienen. Van zodra ik weet welke architect ik zal nemen en ik weet tegen wanneer hij een dossier zou kunnen indienen zal ik jullie diensten hiervan in kennis brengen.'

7. Op 17 juli 2014 verklaarde de eerste beklagde:

'De woning gelegen in is sinds het jaar 2010 mijn eigendom. Bij de aankoop van de woning is er een huurovereenkomst afgesloten tussen mezelf en mijn pa daar hij bij mij bleef inwonen. Er werd een huurovereenkomst afgesloten voor een bedrag van maandelijks € 300. Ik heb jullie diensten dan ook een afschrift hiervan bezorgd. Ik had dit nodig om een lening te kunnen verkrijgen voor de aankoop van de woning. In werkelijkheid ontvang ik meer, in het begin was dit € 440 per maand doch op heden is dit nog € 36,00 per maand aangezien mijn pa verschillende andere kosten is blijven betalen die op zijn naam stonden zoals elektriciteit, kabeltelevisie,...

Op zeker ogenblik wou ook de vriendin van mijn pa, komen inwonen doch ik zag dit niet echt zitten. Dit was in het jaar 2010, Mijn pa stelde toen voor om afzonderlijk te gaan wonen, zijnde ikzelf in de bestaande woning en hij met zijn vriendin voorlopig in een woonwagen. Mijn pa zou de bestaande stalling deels ombouwen tot woning in combinatie met een nieuwe aanbouw. Ik heb hem gezegd dat hij alles moest regelen en dat ik hem er niet bij zou helpen. Ik was er dus wel van op de hoogte doch wist niet of hij hiervoor een vergunning had aangevraagd of niet. Ik heb me er niets van aan getrokken.

De werken zijn beëindigd in het jaar 2012, tot dan hebben zij in een woonwagen gewoond die achter de stal stond en die nu door mijn pa achteraan in de tuin werd verplaatst. De verbouwingen zijn volledig door mijn pa uitgevoerd. Ik weet niet of hij hiervoor een beroep gedaan heeft op een architect of aannemer. Toen ik van uw diensten vernam dat er geen enkele vergunning was afgeleverd voor de

uitgevoerde werken, heb ik jullie onmiddellijk laten weten aan het onderzoek mee te werken doch dat ikzelf geen moeite zou doen om de toestand te regulariseren. Ik heb dit dan ook aan mijn pa laten weten. Ikzelf heb ook nooit geen echte toestemming gegeven voor de verbouwingen maar was er wel van op de hoogte. Ik heb mijn pa steeds gezegd dat hij het nodige moest doen om in orde te zijn en dat ik de gevolgen niet zou dragen mocht er iets mislopen. Hij zei me dat hij sowieso alles voor zijn rekening zou nemen in geval van problemen. Mijn intenties betreffende de overtredingen als eigenaar zijn de volgende:

* Mijn pa in eerste instantie de kans geven een regularisatiedossier in te dienen.

* Bij weigering mijn pa aanmanen tot herstel in de oorspronkelijke staat en hem de mogelijkheid aanbieden om in de vergunde woning te gaan wonen.

* Indien nodig zelf overgaan tot herstel in de oorspronkelijke staat. Ik moet wel zeggen dat sinds jullie tussenkomsten de relatie tussen mezelf en mijn pa sterk achteruit is gegaan. Ik heb ondertussen mijn huidige vriendin, leren kennen en ben ondertussen ook bij haar ingetrokken te
Ik heb mijn pa dan ook reeds voorgesteld om de illegale woonst
te verlaten en zijn intrek te nemen in de vergunde woning zolang de vergunning niet is verleend. Hij is dit echter niet van plan. Ik heb reeds een raadsman onder de arm genomen, zijnde Mr jit
die een brief aan de vrederechter heeft gestuurd om de zaak te bespreken. Ik ben dan ook
eerder geneigd zoals opgenomen in de brief gericht aan de vrederechter om mijn vader de opdracht te geven over te gaan tot herstel in de oorspronkelijke staat en mijn eigendom te verlaten. Ik wacht echter hieromtrent de poging tot verzoening bij de vrederechter af.

8. Op 15 februari 2016 vorderde de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel. De beklagden werden herhaaldelijk tevergeefs aangemaand zich in regel te stellen.

Pas hangende de strafvordering werd het herstel uitgevoerd."

6. De vaststellingen van de politie, zoals weergegeven in de processen-verbaal, tonen aan dat de feiten van de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C ook voor de beklagde bewezen zijn.

Het was de beklagde die de illegale bouwwerken oprichtte, en zonder
voorafgaande vergunning de bestemming van de stalling wijzigde en op het terrein een caravan plaatste. Hij deed dit alles echter met medeweten en toestemming van zijn zoon Door het terrein waarvan hij de eigenaar was hiervoor ter beschikking te
stellen van zijn vader, is mededader aan deze misdrijven.

Ten onrechte beroept zich op de "onweerstandbare dwang", die een
gevolg zou zijn van de relatie met zijn vader. Artikel 71 Strafwetboek bepaalt dat er geen misdrijf is wanneer de beklagde op het tijdstip van de feiten leed aan een geestesstoornis die zijn oordeelsvermogen of de controle over zijn daden heeft tenietgedaan, of wanneer hij gedwongen werd door een macht die hij niet heeft kunnen weerstaan. Dat de door zijn vader gepleegde bouw misdrijven in tegendeel bewust en uit vrije wil

heeft toegelaten, blijkt uit zijn verhoor van 17 juli 2014, waarin hij verklaarde (p. 34 strafdossier):

“(…) Ik heb hem gezegd dat hij alles moest regelen en dat ik hem er niet bij zou helpen. Ik was er dus wel van op de hoogte doch wist niet of hij hiervoor een vergunning had aangevraagd of niet. Ik heb me er niets van aangetrokken.”

heeft wetens en willens toegelaten dat zijn vader de bouwmisdrijven pleegde, minstens verzaakte hij bewust aan een meer concrete kennis over het vergunningsplichtig karakter van de door zijn vader gestelde handelingen, omschreven in de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C. Als hij dat had gewild, had hij zich wel degelijk kunnen verzetten tegen de bouwmisdrijven, maar hij liet na om dit te doen. Zoals hij zelf aangeeft in conclusies, had hij zich kunnen wenden tot de vrederechter. Hij had een vonnis met eventuele uitdrijving van anders dan hij beweert, wel degelijk effectief kunnen uitvoeren. wendde zich uiteindelijk toch tot de vrederechter, maar pas nadat alle bouwmisdrijven al waren gerealiseerd en geverbaliseerd. Hij deed dit enkel om een oplossing te zoeken voor het herstel en regularisatie van de toestand, onder dreiging van mogelijk zware strafrechtelijke sancties. Terecht wees de eerste rechter erop dat de spanningen tussen en zijn vader pas ontstonden nadat de misdrijven werden geverbaliseerd.

De beweerde goede trouw ontslaat de beklaagde niet van zijn schuld.

Ook van een noodtoestand is geen sprake. Er was immers geen actueel, zeker en ernstig gevaar voor een rechtsgoed of rechtsbelang dat verplicht of gerechtigd was te vrijwaren.

De beklaagde handelde wetens en willens, dit is bewust en met kennis van zaken en zonder dat rechtvaardiging, schuldonthefing en niet-toerekeningsvatbaarheid enigszins aannemelijk wordt gemaakt. De eerste rechter verklaarde hem terecht schuldig aan de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C.

7. Sinds 1 maart 2018 is het decreet van 25 april 2014 betreffende de handhaving van de omgevingsvergunning in werking. De Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening werd grondig gewijzigd.

Op het moment van de te last gelegde feiten en tot 23 februari 2017 was er sprake van een stedenbouwkundige vergunning in plaats van een omgevingsvergunning (gewijzigd bij art. 296 Decreet van 25 april 2014 betreffende de omgevingsvergunning, BS 23 oktober 2014,

met inwerkingtreding op 23 februari 2017). Deze wijziging van louter de naam van de vergunning verandert niets aan de vergunningsplicht noch de strafbaarheid bij inbreuk op deze verplichting.

De handelingen vermeld onder de telastleggingen A.1 tot en met A.5 zijn nog steeds vergunningsplichtig gesteld door artikel 4.2.1., 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Ook voor de handelingen vermeld onder de telastlegging B, geldt vandaag nog steeds een vergunningsverplichting, met toepassing van artikel 4.2.1., 6° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening.

Artikel 2, § 1 Besluit van de Vlaamse regering van 14 april 2000 tot bepaling van de vergunningsplichtige functiewijzigingen bepaalt dat een omgevingsvergunning voor stedenbouwkundige handelingen (tot 23 februari 2017: stedenbouwkundige vergunning) nodig is als een van de volgende hoofdfuncties van een bebouwd onroerend goed geheel of gedeeltelijk wordt gewijzigd in een andere hierna vermelde hoofdfunctie. De volgende functies worden als hoofdfunctie beschouwd: 1° wonen; 2° verblijfsrecreatie; 3° dagrecreatie, met inbegrip van sport; 4° land- en tuinbouw in de ruime zin; 5° detailhandel; 6° dancing, restaurant en café; 7° kantoorfunctie, dienstverlening en vrije beroepen; 8° industrie en bedrijvigheid; 9° gemeenschapsvoorzieningen en openbare nutsvoorzieningen; 10° militaire functie.

Artikel 4.2.1., 5° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening voorziet nog steeds in een verplichte vergunning voor de handelingen vermeld in de telastlegging C.

Sinds 1 maart 2018 zijn de toe te passen straffen niet langer opgenomen in artikel 6.1.1., eerste lid, 1° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening, maar in artikel 6.2.1., eerste lid, 1° van diezelfde Vlaamse Codex. De straffen zijn dezelfde gebleven, namelijk een gevangenisstraf van acht dagen tot vijf jaar en/of een geldboete van 26 euro tot 400.000 euro.

8. De voor de beklaagden bewezen feiten zijn voor elk van hen de opeenvolgende en voortgezette uitvoering van eenzelfde misdadig opzet, zodat het hof voor ze samen telkens een straf oplegt (art. 65, eerste lid Strafwetboek).

De feiten zijn objectief ernstig. stoorde zich niet aan de vergunningsplicht en richtte zonder vergunning onder meer een aanbouw op, plaatste een container, carport en volièrre, bracht tal van verhardingen aan en wijzigde de functie van de stallingen naar wonen. Hij deed dit op de eigendom van zijn zoon die dit alles toeliet en zijn vader liet begaan. Hierdoor plaatsten de beklaagden hun persoonlijke belangen boven het belang van de gemeenschap bij een goede ruimtelijke ordening.

Positief is wel dat de beklaagden alle gevorderde herstelmaatregelen inmiddels volledig uitvoerden.

werd drie keer veroordeeld voor verkeersmisdrijven. De correctionele rechtbank te Gent veroordeelde hem bij vonnis van 11 mei 2017 tot een werkstraf van 150 uren voor onder meer kwaadwillige belemmering van het verkeer en bedreigingen. Bij vonnis van diezelfde rechtbank van 17 januari 2020 werd hij veroordeeld tot een werkstraf van 60 uren voor het opzettelijk toebrengen van slagen of verwondingen.

werd twee keer veroordeeld door de politierechtbank, telkens voor onder meer het sturen onder invloed van alcohol.

Rekening houdend met deze gegevens en met de economische inslag van de feiten, zijn de hierna bepaalde effectieve geldboeten voor de beklaagden de meest passende sanctie. De vader-zoon relatie tussen de beide beklaagden en de daaruit voor voortvloeiende loyauteit die meebracht dat hij zich makkelijk liet overhalen om zijn medewerking aan de misdrijven te verlenen, rechtvaardigen dat voor hem een lagere geldboete wordt opgelegd.

De door het hof opgelegde straffen zijn noodzakelijk als maatschappelijke vergelding en om de beklaagden ertoe aan te zetten de regels ter bescherming van de ruimtelijke ordening voortaan wel strikt na te leven.

Uit niets blijkt dat deze straffen de beklaagden sociaal zouden declasseren, of hun sociale reclassering in het gedrang zouden brengen. Het hof gaat daarom niet in op hun vraag om hen de gunst van de opschorting of het uitstel van tenuitvoerlegging te verlenen. Deze gunsten staan trouwens niet in verhouding tot de ernst van de gepleegde feiten en zouden hen onvoldoende weerhouden van recidive.

De bewezen verklaarde feiten die zoals hoger gezegd een voortgezet misdrijf vormen, werden gepleegd zowel voor 1 januari 2012 als na 31 december 2011, maar voor 1 januari 2017, zodat het hof de geldboeten verhoogt met 50 deciem.

De hierna bepaalde vervangende gevangenisstraffen zetten de beklaagden er voldoende toe aan de geldboeten te betalen.

9. De beklaagden zijn hoofdelijk gehouden tot de kosten, in de beide aanleggen aan de zijde van het openbaar ministerie begroot zoals hierna bepaald.

Het hof veroordeelt beklaagden als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf elk tot het betalen van de bijdrage van 25 euro tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders (art. 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale en andere bepalingen). Deze bijdrage, die een eigen aard heeft en geen straf inhoudt, wordt vermeerderd met 70 deciemmen tot telkens 200 euro, en dit ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

Met toepassing van artikel 91 koninklijk besluit van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken veroordeelt het hof de beklaagden elk tot de vaste vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure, die geïndexeerd 52,42 euro bedraagt. Met toepassing van diezelfde bepaling verhoogt het hof de kosten in beide aanleggen met 10 %.

Met toepassing van artikel 4, § 3 en artikel 5, § 1 van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, in werking getreden op 1 mei 2017 ingevolge artikel 6 van het koninklijk besluit van 26 april 2017 tot uitvoering van de wet van 19 maart 2017 tot oprichting van een Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, veroordeelt het hof de beklaagde ook tot het betalen van een bijdrage aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand, die sinds 1 december 2021 na indexatie 22 euro bedraagt.

De beklaagde is deze laatste bijdrage niet verschuldigd, nu hij aantoont dat hij zich op het vlak van zijn bestaansmiddelen in een situatie bevindt waarbij hij een beroep zou kunnen doen op juridische tweedelijnsbijstand of rechtsbijstand (art. 4, § 2, derde lid Wet van 19 maart 2017).

10. Het hof bevestigt de beslissing tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen voor wat betreft de beklaagde (art. 4 Voorafgaande Titel Wetboek van Strafvordering).

Toegepaste wetsartikelen:

Het hof maakt toepassing van de hiervoor aangehaalde artikelen en van de artikelen:

- 211 Wetboek van Strafvordering,
- 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

Perken van het hoger beroep:

Het hof stelt vast dat de volgende beslissingen in het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, van 30 juni 2020 definitief zijn:

- de beslissing tot de schuld van de beklaagde aan de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C;
- de beslissing tot het ambtshalve aanhouden van de burgerlijke belangen wat betreft de beklaagde
- de beslissing over de herstellvordering.

Beslissing van het hof:

Het hof,
rechtsprekend op tegenspraak,

verklaart de beroepen ontvankelijk en beslist erover als volgt:

bevestigt het beroepen vonnis in de beslissing tot het aanhouden van de burgerlijke belangen voor wat betreft de beklaagde

wijzigt het beroepen vonnis voor zover bestreden voor het overige **als volgt:**

op strafgebied:

verbetert de telastlegging B zoals hoger in randnummer 4 van dit arrest besproken;

verklaart de beklaagde schuldig aan de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C;

veroordeelt de beklaagde voor deze telastleggingen samen tot een geldboete van 500 euro, vermeerderd met 50 deciem en zo gebracht op 3.000 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagde voor de telastleggingen A.1 tot en met A.5, B en C samen tot een geldboete van 750 euro, vermeerderd met 50 deciem en zo gebracht op 4.500 euro, of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden;

veroordeelt de beklaagden en elk tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 70 deciem en zo gebracht op telkens 200 euro als bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ elk tot betaling van een bedrag van 52,42 euro als vergoeding voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure;

veroordeelt de beklaagde _____ tot betaling van een bijdrage van 22 euro aan het Begrotingsfonds voor de juridische tweedelijnsbijstand;

veroordeelt de beklaagden _____ en _____ hoofdelijk tot betaling van de kosten van de strafvordering, voor het openbaar ministerie begroot op 309,91 euro in eerste aanleg en 101,23 euro in beroep;

laat de kosten van afschrift van het vonnis van eerste aanleg begroot op € 39,00 ingevolge wijzigingen betreffende registratie- en griffierechten (*Art. 23. De in de artikelen 271 en 272 van het Wetboek der registratie-, hypotheek- en griffierechten bepaalde rechten zijn niet verschuldigd op de uitgiften, kopieën of uittreksels van vonnissen en arresten die in de griffies worden afgeleverd in de periode van 1 juli 2020 tot 31 december 2020; BS 23 juli 2020*) ten last van de Belgische Staat.

Kosten eerste aanleg:	€ 281,74
+ 10 %:	€ 28,17
	<hr/>
Totaal:	€ 309,91

Kosten beroep:	
Afschriften akten HB:	€ 6,00
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 35,00
Dagv. 1e + 2e bekl.:	€ 51,03
	<hr/>
	€ 92,03
+ 10 % :	€ 9,20
	<hr/>
Totaal :	€ 101,23

Kosten beroep t.l.v. Staat:	
Afschrift vonnis:	€ 39,00

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende correctionele kamer, samengesteld uit raadsheer _____ als waarnemend kamervoorzitter, raadsheer _____ en plaatsvervangend magistraat _____ en in openbare rechtszitting van **11 maart 2022** uitgesproken door wnd. kamervoorzitter _____ in aanwezigheid van _____ advocaat-generaal, met bijstand van griffier _____

